

[Annette Just]

det håber jeg at der er flere, der vil støtte op om – at ethvert medlem i fagudvalget kan forlange at få en ting i salen, hvis man mener, at det er nødvendigt.

Der er naturligvis småting, som vi ikke behøver at have stor debat om, men om det så skulle være, at der var 100 forslag, som var af så stor betydning, at der var behov for at få dem ned i salen, ja, så måtte vi tage tid til at gøre det. Jeg ved ikke, om der vil være 100, men vi er nødt til at prioritere vores arbejde, således at vi også arbejder seriøst med ting, der får stor, vital betydning for dansk lovgivning fremover.

Det var en del af den betænkning, som vi er ved at lave i Markedsudvalget efter den fine dagsorden, vi lavede den 7. april, at det skulle ud til alle fagudvalg. At det så ender med, at det er i Markedsudvalget, vi skal træffe den endelige beslutning, ved vi jo alle sammen, og Fremskridtspartiet er meget åbent over for, at en del af markedsudvalgs møderne kan blive mere åbne. Når jeg siger det på den måde, er det, fordi jeg ligesom fornemmer, at vi har et problem: Hvordan gør vi det? Hvordan skal det teknisk udføres? Der er selvfølgelig også et pladsproblem, det er jeg også sikker på. Det er nu nemt at få løst; der er trods alt mange kvadratmeter inden for husets fire vægge.

Hvad jeg nok synes er det mest interessante ved det her forslag er, at man nu prøver på at se, om vi kan finde frem til en konstruktion for, hvordan de Europa-parlamentarikere, der bliver valgt for Danmark, og Markedsudvalget kan samarbejde – altså ud over, at partierne har hånd i hanke med deres egne medlemmer, for jeg går ikke ud fra, at det er det, man hentyder til i dette beslutningsforslag. Det er i hvert fald mit indtryk, at SF har rimelig kontrol over dét.

Jeg synes nok, at man skøjter lidt for nemt hen over det fra de andre partiers side, når de blot siger: Jamen det kan partierne selv stå for. Det var måske på høje tid, at Markedsudvalget tog Europa-Parlamentet så alvorligt, at vi sagde: Lad os da så få en direkte kontakt en gang om måneden, eller hvad ved jeg. Men i alle tilfælde mener jeg, at startskuddet er givet, idet vi også fik indføjet i dagsordenen af 7. april 1994, at de grundlæggende notater også bliver sendt til vores parlamentsmedlemmer i Strasbourg.

Med det, jeg her har sagt, har jeg jo hverken sagt ja eller nej, men givet udtryk for, at jeg absolut er meget positiv, men jeg mener, at vi bør kunne skrive det ind i den betænkning, som vi er ved at lave over dagsordenen fra den 7. april, således at vi ikke allerede skal til at lave lapperier på noget, der ikke er færdigvedtaget.

Peter Duetoft (CD):

Jeg tror, vi alle sammen herinde er enige med SF i målsætningen for det her. EF-debatten i Danmark vil naturligvis vinde ved åbenhed. Nogle af de værste myter og påstande – som jo også er fremme i den valgkamp, der er i gang i øjeblikket – vil naturligvis blive fjernet, i det øjeblik mennesker og kandidater og politisk aktive faktisk ved, hvad der foregår i Fællesskabet. Derfor er jeg og CD naturligvis tilhængere af åbenhed.

En række af de praktiske ting, der ligger i SF's forslag, er jo noget, vi har haft fat i i Markedsudvalget, og dem skal jeg derfor ikke kommentere, men jeg skal nøjes med to punkter, som jeg godt vil gøre lidt ud af.

Det ene er spørgsmålet om fagudvalgene. Det er stadig væk CD's opfattelse, at det burde være i fagudvalgene, at mandatgivningen reelt foregik. Jeg kender imidlertid godt alle argumenterne, både blandt embedsmænd og bestemt også blandt de politiske partier, så det ved jeg godt vi ikke kan komme igennem med.

Men det, der vel mangler, er, at Markedsudvalgets medlemmer i realiteten er vidende nok på en række af de meget tekniske områder, som vi er i gang med at give mandater til. Det kan en høring, og det kan en brevskrivning mellem fagudvalg og Markedsudvalget selvfølgelig afhjælpe noget, men jeg tror stadig væk ikke, det er nok.

Hvis man ikke vil lægge mandatgivningen i fagudvalgene – hvad man altså ikke vil – så var der jo en anden mulighed i den tanke, som jeg tidligere har nævnt herfra – og som dengang fik hr. Risgaard Knudsen til at ryste opgivende på hovedet, og det risikerer jeg så, at hr. Risgaard Knudsen gør igen – nemlig tanken om, at partierne bruger stedfortræderpladserne i Markedsudvalget mere fleksibelt, i den forstand, at de supplerer Markedsudvalget med stedfortrædere, der kommer fra de fagudvalg, hvis emneområder vi skal drøfte på de pågæl-